

РЕШЕНИЕ

№ 5

гр. Свиленград, 06.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ВТОРИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на тридесети декември през две хиляди
двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Добринка Д. Кирева

при участието на секретаря Жаклин М. Арнаудова
като разгледа докладваното от Добринка Д. Кирева Административно
наказателно дело № 20215620200774 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е **Наказателно постановление /НП/ №351А-164 от
20.02.2021 година** на Началника на РУ- Свиленград, с което на **Г. Т. Д. АТ. с
ЛНЧ *******, живущ в село Студена, обл.Хасково, ул.Сакар №43 за
нарушение на чл.99,ал.1 от ЗГР на основание чл.116,ал.2 от ЗГР е наложено
административно наказание „ГЛОБА” в размер на **100лева**.

Жалбоподателят **Г. Т. Д. АТ.** /в жалбата имената са посочени Тиа Д.
Атина Гордън/ в законопредвидения срок обжалва горесцитираното НП,което
счита за неправилно и незаконно съобразно, без да излага конкретни
съображения . С оглед на изложеното моли съда за пълна отмяна на
обжалвания акт. Алтернативно излага доводи за редуциране на наложеното
наказание в минимален размер.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован не се явява, От
пълномощника **й адв.Ш.**, е постъпила писмена молба, в която поддържа
жалбата по изложените в нея доводи.

Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Административнонаказващият орган/АНО/- **Началника на РУ-
Свиленград** , не изпраща представител и не взема становище.

Страна **Районна прокуратура –Хасково,ТО Свиленград**, не изпраща представител и не взема становище.

*Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото доказателства, установи следното от **фактическа страна**:*

От приетите писмени доказателства по делото, както и от свидетелските показания на Г. К. К. и Ив. Д. Ив. се установява, че на 11.02.2021 година около 10.15 часа горепосочените двама свидетели (служители на РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково) при изпълнение на служебните си задължения извършили полицейска проверка в гр.Свиленград, област Хасково, при която констатирани че жалбоподателят живее от малко повече от два месеца назад във времето от посочената дата, а именно от 01.12.2020г.

на улица Христо Смирненски №9, ет.4, ап.4, като не е изпълнила задължението си да заяви промяна на настоящия си адрес в законоустановения 30дневен срок.

Предвид констатираната липса на заявена промяна на настоящия адрес на жалбоподателя в регистрация в законоустановения 30дневен срок, в кръга на службата си, свидетелят Г. К. К. –инспектор в РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково, съставил против жалбоподателя и в негово присъствие АУАН с № 351А-164 от 11.02.2021 година/с изведен номер на 13.02/.

Това процесуално действие извършил и с участието на свидетеля Ив. Д. Ив..

В изготвения АУАН акт съставителят изложил подробно описание на фактическото нарушение, свързано с неизпълнение на задължението за заявяване промяна на настоящия адрес в законоустановения срок от 30 дни пред надлежните органи, както и на обстоятелствата по извършването му. А досежно квалификацията, нарушението правно квалифицира с разпоредбата на чл. 99, ал. 1 от ЗГР, която вписва за нарушена. В констатация Акт фигурират отбелязани изрично мястото и времето на проверката, в резултат на която е констатирано нарушението.

АУАН е редовно предявен и връчен на жалбоподателя - нарушителя, който не е вписал възражения против констатациите, изложени в него, като изрично и саморъчно е отразил, че няма такива.

Срещу Акта в законоустановения 3-дневен срок не постъпило писмено

Възражение.

Сезиран надлежно с така съставения АУАН, след получаване на образуваната с него преписка, Началникът на РУ - Свиленград е издал процесното НП.

В издадения санкционен акт, АНО е възприел изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН, както и правната квалификация на нарушението, дадена от контролния орган – чл. 99, ал. 1 от ЗГР, поради което е наложил на жалбоподателя административно наказание „Глоба” в размер 100 лв.

НП е редовно връчено - лично на жалбоподателя, на **23.09.2021 година**, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ и надлежно оформена – датирана и подписана.

Приобщена като доказателство по делото бе и Заповед №81213-610/28.05.2015г. на Министъра на вътрешните работи относно определянето на длъжностни лице от Министерството на вътрешните работи да съставят актове за установяване на административни нарушения и да издават наказателни постановления по Закона за гражданската регистрация.

Съгласно [чл. 117, ал. 3 от ЗГР](#), Министърът на вътрешните работи и определените от него длъжностни лица установяват нарушения и издават НП само по [глава четвърта: чл. 89 – чл. 99б от ЗГР](#).

Материалната компетентност на актосъставителя да съставя АУАН за нарушения по ЗГР е установена предвид факта, че Г. К. К. заема длъжността Младши полицейски инспектор в РУ - Свиленград към ОДМВР - Хасково.

Материалната компетентност на Началника на РУ – Свиленград да издава НП за нарушения по ЗГР, се доказва от приетата по делото Заповед № 81213-610/28.05.2015 година на Министъра на МВР, т.е. последният се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 117, ал. 2 и ал. 3 от ЗГР – Министъра на МВР по надлежния ред с административен акт - Заповед.

Както в АУАН, така и в НП е прието за установено, че жалбоподателят е извършил нарушение по чл. 99, ал. 1 от ЗГР, тъй като в 30-дневен срок не е заявил промяната на настоящия си адрес.

За това нарушение на основание чл. 116, ал. 2 от ЗГР на нарушителя е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **100 лв.**

Видно от приетото в съдебно заседание Удостоверение за пребиваване на гражданин на ЕС /фотокопие на удостоверението за постоянно пребиваващ в страната чужденец издаден на името на жалбоподателя/,същият е с имена-**ГОРДЪН ТИЯ Д. АТИНА с ЛНЧ *******.

Изложената фактическа обстановка, съвпадаща с тази съдържаща се и в АУАН, се установява по категоричен начин от свидетелските показания на Г. К. К. и Ив. Д. Ив., така също и от приетите писмени доказателства – Заповед №8121з-610/28.05.2015г. на Министъра на вътрешните работи ; фотокопие на Удостоверение за пребиваване на гражданин на ЕС на жалбоподателя - последните приобщени по надлежния процесуален ред на чл.283 НПК, вр. чл.84 ЗАНН.

Свидетелите Г. К. К. и Ив. Д. Ив., възпроизвеждат пред съда своите непосредствени възприятия за случилото и показанията им са безпротиворечиви, логично систематизирани, като изцяло колерират и с писмените източници, поради което и съдебният състав ги кредитира изцяло с доверие. Не се установява св. Г. К. К. и св. Ив. Д. Ив. да имат личностно отношение към жалбоподателя, което да ги провокира да съставят АУАН. Основания за критика по отношение на свидетелските показания не се намериха, а единствено поради служебното им качество – служители на РУ – Свиленград към ОДМВР - Хасково, в този смисъл служебната зависимост и отношения на пряка подчиненост спрямо АНО, не е достатъчно за да обоснове заинтересованост от тяхна страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвеждат в показанията си. И това е така предвид липсата на противоречия – вътрешни и помежду им (както вече бе посочено), от друга страна те не се компрометират и при съотнасяне и с останалите доказателствени източници – писмените такива, нито пък се опровергават с насрещни доказателства, ангажирани от страна на жалбоподателя. Точно обратното, свидетелските показания са в цялостна корелация и напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържащи се в писмените доказателства от Административнонаказателната преписка (АНП). Ето защо, според Съда показанията и на разпитаните свидетели , не са и не се считат за насочени към прикриване на обективната истина по делото. По своя доказателствен ефект и

стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие гласни доказателства са пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение и неговото авторство, времето и мястото на осъществяването му, като потвърждават фактическото му извършване от жалбоподателя, с оглед установените факти на неизпълнение на задължението лицето в 30-дневен срок да заяви промяната на настоящия си адрес. Поради това Съдът ги кредитира изцяло за достоверни.

Цениха се от съда и писмените доказателства, приети по делото като част от АНПр, приобщени по реда на чл.283 НПК, които не се оспориха от страните, по своето съдържание и авторството - истинността си, поради което се ползваха за установяване на данните възпроизведени в тях. С такива надлежни и годни писмени доказателствени средства – Заповед №8121з-610/28.05.2015г. на Министъра на вътрешните работи, фотокопие на Удостоверение за пребиваване на гражданин на ЕС на жалбоподателя, се потвърждават фактическите констатации изложени в АУАН, възпроизведени и в обстоятелствената част на НП.

Материалната компетентност на издателя на Началника на РУ-Свиленград, въпреки че не се оспорва по делото, последната се доказва и от приетата по делото заповед Заповед №8121з-610/28.05.2015г. на Министъра на вътрешните работи, с която на определен кръг длъжностни лица наказващия орган по закон надлежно е делегирал правомощия да издават НП за нарушения по Закона за гражданската регистрация, в кръга от които изрично визирана е и тази длъжност, в рамките на териториалната ѝ компетентност – обслужваната територия.

*При така установената фактическа обстановка, Съдът в настоящия си състав достига до следните **правни изводи**:*

Преди всичко, съдът намира жалбата за **допустима**, като подадена от надлежна страна в процеса и в законоустановения срок – чл.59 ал.2 пр.І от ЗАНН.

Преценена по същество, съдът намира подадената жалба за **основателна**.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ПРОЦЕСУАЛНИЯ ЗАКОН

Обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са

законосъобразни от формална, процесуалноправна страна, като Съдът достигна до тези изводи след служебна проверка на съдържанието и материалите от приложената АНП. Не се констатираха недостатъци на актовете.

Спазена е изцяло административната процедура по съставяне на Акта и издаване на обжалваното НП.

Действително в АУАН не е посочено в ЕГН на св. Ив. Д. Ив., но този реквизит следва да е наличен в Акта с оглед идентификацията и конкретизацията на посоченото лице. Предвид факта, че са посочени коректно, точно и ясно трите имена и адреса по месторабота, както и че е служител на МВР, е налице пълно индивидуализиране на посоченото лице и не е наличен проблем с неговата индивидуализация, т.е. с неговата самоличност, респ. призоваването му в съдебно заседание. От друга страна констатираният пропуск не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като съгласно правната теория и константната съдебна практика, съществено е това нарушение на административно производствените правила, което е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. такова нарушение, недопускането на което е можело да доведе до друго разрешение на поставения пред административния орган въпрос, което в настоящия случай не е налице.

Спазени са предвидената форма и процесуален ред, както констатиращият и санкционният актове имат необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание, съобразно изискванията на чл. 42 от ЗАНН – за АУАН, респ. и чл. 57 от ЗАНН – за НП.

Актът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1, б. „б” от ЗАНН, вр.чл. 117, ал. 1 и ал. 3 от ЗГР и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 117, ал. 2 и ал. 3 от ЗГР. Актовете, с които се установяват нарушенията по цитирания закон, се съставят от длъжностни лица, определени от Министъра на МВР. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че актосъставителят Г. К. К. е заемал длъжността „Полицейски инспектор в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково”.

Предвид изложеното актосъставителят Г.К. безспорно се явява длъжностно лице от предвидените в ЗГР, което има правомощията по [чл. 117, ал. 1 и ал. 2 от ЗГР](#), т.е. да съставя Актове, с които се установяват нарушения

по глава четвърта от ЗГР.

Лицето, подписало НП е заемало към момента на издаването му длъжността Началник на РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково и деянието е извършено в зоната на отговорност на РУ – Свиленград. т.е. той се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 117, ал. 3 от ЗГР – Министъра на МВР по надлежния ред с административен акт – Заповед.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя и да се основания за неговата незаконосъобразност и отмяна.

Предвид изложеното липсват предпоставки за отмяна, на процесуално основание, поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение, от категорията на съществените такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване. Ето защо, съобразно изложените правни аргументи, решаващият Съдебен състав обосновано формира правен извод, че процесното НП не страда от формални недостатъци, в резултат на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се явява изцяло законосъобразен от процесуалноправна страна, акт.

Като неоснователни се преценяват доводите за неправилност на обжалваното НП, аргументирани с погрешното посочване имената на нарушителя. В случая съставеният АУАН е съобразен с изискванията на закона, нарушението е установено по несъмнен начин, индивидуализиран е нарушителя и му е дадена възможност да направи възражение във връзка с констатираното нарушение съгласно чл.42 – 44 от ЗАНН. Въз основа на акта е издадено и процесното наказателно постановление, което от своя страна е съобразено с изискванията на чл. 57, ал. 1 от ЗАНН.

Противно на оплакванията на въззивника не е налице твърдяното съществено нарушение на административно производствените правила по смисъла на чл.42, т.6 и чл.57, ал.1, т.4 от ЗАНН, доколкото видно от приобщеното по

делото удостоверение за пребиваване на гражданин на ЕС имената на лицето напълно съвпадат с имената посочени в НП.

За пълнота следва да се посочи, че дори и да се приеме, че е налице посоченото разминаване, като наличието на техническа грешка при изписването на името на нарушителя и то при правилното изписване и на всички останали индивидуализиращи елементи, не променя извода за несъмнена установеност на самоличността на нарушителя, поради което и констатираният порок не представлява съществено нарушение на процесуалните правила и не влече след себе си незаконосъобразност на наказателното постановление.

Съгласно чл.4,ал.3 от ЗБЛД- Гражданите на Европейския съюз (ЕС), гражданите на държави - страни по Споразумението за Европейското икономическо пространство (ЕИП), гражданите на Конфедерация Швейцария и членовете на техните семейства, които не са граждани на ЕС, ЕИП и Конфедерация Швейцария, които по силата на сключени международни договори с ЕС имат право на свободно придвижване, имат право на документ за пребиваване и свидетелство за управление на моторно превозно средство, издавани в Република България по реда и в случаите, определени със закон.

Видно от чл.16,ал.5 от ЗБЛД- Личният номер идентифицира еднозначно гражданите на ЕС, на държавите – страни по [Споразумението за ЕИП](#), или на Конфедерация Швейцария, които не са български граждани и се ползват с правото на свободно придвижване, и членовете на техните семейства, които не са граждани на ЕС, на държавите – страни по [Споразумението за ЕИП](#), или на Конфедерация Швейцария. Начинът на неговото формиране се определя с акт на Министерския съвет.

Предвид това, физическото лице се идентифицира освен с трите си имена, съгласно чл.16,ал.5 от ЗБЛД, също и с Личният номер ,който идентифицира еднозначно гражданите на ЕС. Дори да има съвпадение на трите имена на две физически лица, същите се различават по различните си личен номер на чужденец. В настоящия случай не са налице каквито и да било данни, че посоченото в АУАН и наказателното постановление ЛНЧ на жалбоподателя съвпада с ЛНЧ на друго физическо лице гражданин на ЕС.

С оглед изложеното настоящата инстанция намира, че е налице пълна идентичност между лицето, посочено като нарушител в АУАН и НП, и

действителния субект на нарушението. Дори и да се приеме, че е налице допуснатата грешка в имената, то същата е по-скоро техническа грешка, която не води до нарушаване правото на защита на санкционираното лице, следователно и до отмяна на НП.

ПО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА МАТЕРИАЛНИЯ ЗАКОН

Съгласно чл. 1, ал. 3 от ЗГР, гражданската регистрация включва съвкупност от данни за едно лице, които го отличават от другите лица в обществото и в семейството му в качеството на носител на субективни права като име, гражданство, семейно положение, родство, постоянен адрес и др.

По силата на [чл. 90 от същия закон](#) всяко лице, подлежащо на гражданска регистрация, е задължено да заяви писмено своя постоянен и настоящ адреси, като съгласно чл. 3, ал. 2 от същия закон - В регистъра на населението се вписват: 1. всички български граждани; 2. чужденците, които са: а) (доп. - ДВ, бр. 9 от 2011 г.) получили разрешение за дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България; в) (доп. - ДВ, бр. 54 от 2002 г.) получили статут на бежанец или хуманитарен статут или на които е предоставено убежище в Република България, като съгласно чл. 1, ал. 3 от ЗГР - Гражданската регистрация включва съвкупност от данни за едно лице, които го отличават от другите лица в обществото и в семейството му в качеството на носител на субективни права, като име, гражданство, семейно положение, родство, постоянен адрес и др.

Съгласно чл. 93, ал. 1 от ЗГР постоянен адрес е адресът в населеното място, което лицето избира да бъде вписано в Регистъра на населението поради което и срок за заявяване от лицето на евентуална промяна на същия не е предвиден от законодателя.

Всяко лице може да има само един постоянен адрес, който е адрес за кореспонденция с органите на държавната власт и органите на местното самоуправление. Постоянният адрес на гражданите служи за упражняване или ползване на права или услуги в случаите, определени в закон или друг нормативен акт.

Постоянният адрес може да съвпада с настоящия адрес, но може и да се различава, тъй като съгласно определението, дадено в чл. 94, ал. 1 от ЗГР, настоящ адрес е адресът, на който лицето живее.

Законът логично въвежда изискване, че всяко лице може да има само един настоящ адрес.

Съгласно чл. 99, ал. 1 от ЗГР всяко лице е длъжно в срок от 30 дни да заяви промяната на настоящия си адрес, като по този начин разрешителният режим, характерен за местожителството до 2000 година, е заменен с чисто регистрационен.

Въпреки това адресът продължава да бъде не само една фактическа връзка на физическото лице с дадено населено място, а и едно административно правоотношение, което е възникнало от административен акт, който обаче вече е регистрационен.

При определянето на адреса значение има формалният момент, който представлява административен акт по регистрация, по силата на който съответното длъжностно лице разпорежда вписване в Регистъра на населението.

Това означава, че всяко физическо лице е длъжно да се намира в административна връзка с органите на местното самоуправление в едно от населените места в страната, като тази връзка се изразява в административното задължение да се регистрира адресно.

Настоящият адрес представлява една нетрайна фактическа връзка на лицето с дадено населено място, т.е. това е адресът на който пребивава.

Този настоящ адрес се заявява чрез простото подаване на една адресна карта до общинската администрация.

От друга страна обаче, горепосоченото за настоящ и постоянен адрес важи за българските граждани, тъй като съгласно преходните и заключителни разпоредби към [Закона](#) за изменение и допълнение на Закона за гражданската регистрация (ДВ, бр. 39 от 2011 г., в сила от 20.05.2011 г в § 75. ,ал.1 е прието, че в срок до пет години от влизането в сила на този закон в кметствата и населените места, които не са административен център на кметство, в които няма техническо обезпечаване за преминаване към електронен регистър на населението, могат да се поддържат: т. 2. Регистър на чужденците, който се състои от всички лични регистрационни картони на живите лица по [чл. 3, ал. 2, т. 2](#) с постоянен адрес в това кметство.

Респективно за чужденците граждани на ЕС, постоянно пребиваващи в

страната изискването на закона е да впишат постоянния си адрес в България и то още при подаване на съответните документи ,съгласно параграф 14 от ЗБДС.

При това положение ,следва да се приеме,че така описаното в АУАН и НП нарушение е несъставомерно спрямо жалбоподателя,доколкото същият по закон следва да бъде вписан в регистрационните картони само с постоянният си адрес,а същевременно въззивника е наказан ,че в 30дневен срок не е променил настоящият се адрес.

По изложените доводи съдът намира обжалваното НП за неправилно и в тази връзка подлежащо на отмяна.

По разноските:

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, ДВ, брой 94 от 2019 година, в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал отменения акт или отказ.

Съгласно разпоредбата на чл. 38 от ЗА, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на лица, които имат право на издръжка; материално затруднени лица и роднини, близки или на друг юрист. Съгласно ал. 2 на чл. 38 от ЗА, в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати.

В производство пред настоящия Съд от процесуалния представител на жалбоподателя своевременно е заявена претенция за заплащане на разноски – възнаграждение за един адвокат, който е представлявал жалбоподателя по делото. В представения пред този Съд и съдържащ се по делото Договор за правна защита и съдействие, сключен между жалбоподателя и адвокат Ш., изрично е посочено, че договорените правна защита и съдействие адвокатът

извършва на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА, т.е. като безплатна за доверителя.

Правото на адвоката да окаже безплатна адвокатска помощ на лице по чл. 38, ал. 1 от ЗА, е установено със закон. Когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноски, съгласно разпоредбата на чл. 38, ал. 2 от ЗА, адвокатът, оказал на страната безплатна правна помощ, има право на адвокатско възнаграждение, в размер, определен от Съда, което възнаграждение се присъжда на адвоката. За да упражни последният това свое право, е достатъчно да представи сключен със страната Договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че договореното възнаграждение е безплатно на основание чл. 38, ал. 1 от ЗА, като наличието на конкретното основание от нормата не се нуждае от доказване.

В конкретния случай производството пред настоящия Съд е инициирано по Жалба на санкционираното лице, което е било представлявано по делото от надлежно упълномощения адвокат Ш., а оспореното от нея НП е отменено от Съда.

При тези обстоятелства безспорно е възникнало регламентираното от нормата на чл. 63, ал. 3, вр.ал. 1 от ЗАНН право – при отмяна, респ. изменение на обжалвания акт, възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, респ. част от него, да се възстанови.

Предпоставките на закона за осъждане на ответника да заплати на жалбоподателя част от адвокатското възнаграждение са налице, поради което следва да се уважи искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на част от адвокатско възнаграждение за оказаната от него безплатна правна помощ.

На основание чл. 38, ал. 2, вр.ал. 1, т. 2 от ЗА и чл. 7, ал. 2, т. 1, вр.чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения, Съдът определя размера на адвокатското възнаграждение на 300 лв. за въззивната инстанция.

С оглед изхода на делото и обстоятелството, че НП следва да бъде отменено, следва в полза на процесуалния представител на жалбоподателя да се присъдят направените по делото разноски в размер на 300 лв.

Доколкото преди изменението на чл. 63 от ЗАНН, исканията за разноски са се

разглеждали по реда на ЗОДОВ и се е прилагал чл. 205 от АПК, по аргумент от който за разноските, направени от жалбоподателите при обжалване на НП, издадени от органите на ОДМВР - Хасково, е отговаряла ОДМВР, а не поделението ѝ (доколкото само Дирекцията е юридическо лице), Съдът намира, че следва да осъди именно ОДМВР – Хасково да заплати сторените в настоящото производство разноски.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 63, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав

РЕШИ:

О Т М Е Н Я Наказателно постановление /НП/ №351А-164 от 20.02.2021 година на Началника на РУ- Свиленград, с което на Г. Т. Д. АТ. с ЛНЧ *****, живущ в село Студена, обл.Хасково, ул.Сакар №43 за нарушение на чл.99,ал.1 от ЗГР на основание чл.116,ал.2 от ЗГР е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на 100лева.

ОСЪЖДА ОДМВР – Хасково с адрес: град Хасково, бул.,„България” № 85, **ДА ЗАПЛАТИ** на адвокат С.Ш. от Адвокатска колегия - Хасково, сумата от 300 лв. представляваща направените разноски за адвокатско възнаграждение за осъществена по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗА адвокатска защита и съдействие на жалбоподателя по АНД№ 774 /2021г. по описа на Районен съд Свиленград.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____